

הלל כויטל: פטרול

כשחושש מקושש העצים
הוא תולה את רובה־הצייד
על קיר הבקתה כנכנע.
הפטרול או חוזר
מן הים המר
הוא פותח את קופסות־השימורים
בדרך־העפר
ליד האגם.

השילוש הוא קדוש וקדושים
הם הימים שנתן לי אלוהים על האדמה,
באנח הזקן.
אני זוכר את ימי ההונים אומר הקשיש
ואת הדליקה הגדולה,
ואז נכנס הנכד,
ואז הכלה.

החיים הם... אומר הזקן
ואינו גומר.

עוף הבר

בימים האלה כבר קשה להבחין
בין כחול ואדום
אבל אני סבור שזה יקרה
היום, זו סברה והוא
באמת ירה ועוף־הבר נתלש
והתפוצץ במים.
מה שבאמת הורס אותם זו השאננות

הוא הסביר, הסברים
 יש לו למכביר.
 איך זה שהזקן אינו מגיב כשקורים דברים ?
 החברים הטובים שלו נפלו במלחמה
 והוא סובל מן האימה
 ומפרכי הזיעה ומן הרחשים
 המיוחדים של ההזדווגות.
 והוא כאן שוב ללא הגות
 ובשעה שהיתה לו ברירה
 אבל עוף־הבר
 ירה בו,
 בחזרה.

אני מנסה

אני מנסה שיהיו לי שירים עם אהבה
 אבל בין החדרים
 אני נתקל באיבה המוסתרת.
 בבוקר, אני מכניס אל הקפה שתי
 טבליות של שוויון־נפש כדי
 לחסן את עצמי
 בפני השריוניות הקלות
 והכתבים המהירים
 אבל כבר בבוקר אני נכנס
 אל המסגרות השחורות. אלוהים,
 איך הן מתאימות את עצמן
 אומר קובי לדובי ומשחיל את הציפורים
 אחת, אחת.
 לילדים יש דמיון, אני מצטער,
 הדברים כל־כך קרובים ללבם.
 אני מנסה שיהיו לי שירים עם אהבה
 אבל אני משתדל שלא להפריע עוד.